

8. navadna nedelja – leto A

Bog in mamon

»Nihče ne more služiti dvema gospodarjema: ali bo enega sovražil in drugega ljubil, ali pa se bo enega držal in drugega zaničeval. Ne morete služiti Bogu in mamonu.«

Zaupanje in zaskrbljenost

»Zato vam pravim: Ne skrbite za svoje življenje, kaj boste jedli ali kaj boste pili, in ne za svoje telo, kaj boste oblekli. Ali ni življenje več kot jed in telo več kot obleka? Poglejte ptice neba! Ne sejejo in ne žanjejo niti ne spravljajo v žitnice, in vendar jih vaš nebeški Oče hrani. Ali niste vi več vredni kot one? Kdo izmed vas pa more s svojo skrbjo podaljšati svoje življenje za en sam komolec? In za obleko, kaj skrbite? Poučite se od lilij na polju, kako rastejo. Ne trudijo se in ne predejo, toda povem vam: Še Salomon v vsem svojem veličastvu ni bil oblečen kakor ena izmed njih. Če pa Bog tako oblači travo na polju, ki danes obstaja in jo jutri vržejo v peč, mar ne bo mnogo bolj oblačil vas, maloverni? Ne skrbite torej in ne govorite: »Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali kaj bomo oblekli?« Po vsem tem sprašujejo pogani. Saj vaš nebeški Oče ve, da vse to potrebujete. Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost in vse to vam bo navrženo. Ne skrbite za jutri, kajti jutrišnji dan bo skrbel sam zase. Dovolj je dnevu njegovo zlo.« Mt 6,24-34

»Uboga Cerkev za uboge« (papež Frančišek)

Dragi bratje in sestre!

Jezus nas v postnem času vabi, naj bomo popolni, naj svoj obraz obrnemo h Gospodu in obenem k potrebnim in ubogim.

Po preroku Ezekielu nam Gospod govori: »Dam vam novo srce in novega duha denem v vašo notranjost. Odstranim kamnito srce iz vašega telesa in vam dam meseno srce. Svojega duha denem v vašo notranjost in storim, da se boste ravnali po mojih zakonih, se držali mojih odlokov in jih izpolnjevali.« (Ezk 36, 26 –27).

Bratje in sestre! **Vzeti si moramo čas in stopiti v svetišče svojega srca, se zavesti svojega resničnega stanja**, prepoznati svojo notranjost, vzgibe in motive svojih izbir in odločitev. V zbranosti in tihoti ter v Božji navzočnosti bomo premislili, ali je v nas kaj Božjega Duha, da se bomo lahko ravnali po Božjih zakonih, se jih držali in jih spolnjevali. To so pogoji za novo srce in novega duha.

Današnji evropski svet je prišel na razpotje, ko **se mora vsak posameznik in vsi skupaj kot verniki odločiti, komu bomo služili: Bogu ali mamonu** (današnji evangelij). Mamon grabi svet v svoj objem in dela peščico ljudi še bolj bogato na račun vse večjega števila revnih. To zlo lahko ustavimo verniki s sprejemanjem Božje ponudbe, ki nam podarja novo srce in novega duha. Gotovo gre za veliko bitko v svetu in v vsakem od nas. Treba je plavati proti toku prevladujoče družbene miselnosti in se v notranjem naporu usmeriti k očiščenju, k prenovi, k spreobrnjenju samega sebe, da bi lahko postali nova stvaritev v Kristusu.

Ne prepustimo se skušnjavi, ki pravi, da so to zastarele metode krščanskega življenja in da je pričevanje naših svetih prednikov v veri preživeta pot. Na pot preнове in notranjega očiščenja bo tem lažje stopil vsak, kdor že ima dragoceno izkušnjo miru, nove moči in zagona, ki so sad osvoboditve od vsega slabega.

Pot notranjega očiščenja nas bo privedla do evangeljskega uboštva, ki ne pomeni samo nenavezanosti na zemeljske dobrine, na tak ali drugačen položaj v družbi in Cerkvi, ampak pomeni bližino Boga. Le spreobrnjeni in notranje prečiščeni verniki bodo mogli sprejeti odločitev Cerkve za uboge, ki jasno kaže na to, komu moramo dajati prednost pri uresničevanju krščanske ljubezni. Benedikt XVI. je učil, da je odločitev Cerkve za uboge utemeljena v krščanski veri v tistega Boga, ki je zaradi nas postal ubog, da bi mi po njegovem uboštvu obogateli. **Zaradi tega si papež Frančišek želi ubogo Cerkev za uboge.** Ubogi nas lahko veliko naučijo. Niso le deležni verskega čuta, ampak poznajo trpečega Kristusa zaradi svojega trpljenja. Potrebno je, da se vsi od njih učimo življenja po evangeliju. Poklicani smo, da v njih odkrijemo Kristusa in postanemo glasniki njihovih potreb, da smo njihovi prijatelji, da jim prisluhnemo, jih razumemo in sprejmemo skrivnostno modrost, ki nam jo Bog hoče posredovati po njih (Veselje evangelija, 4/198).

Sv. oče nas vabi, da posvečamo svojo pozornost novim oblikam uboštva in krhkosti: brezdomec, odvisnikom od mamil, beguncem, vedno bolj osamljenim in zapuščenim starim ljudem. Poklicani smo, da v njih prepoznamo trpečega Kristusa in smo jim blizu, tudi če nam to na videz ne prinaša nobenih oprijemljivih in neposrednih koristi (Veselje evangelija, 4/210).

Vzornikov evangeljskega uboštva je v zgodovini Cerkve veliko. Zagotovo najbolj jasno je pot uboštva začrtal sv. Frančišek Asiški.

S svojim zgledom nas danes spodbujajo in nam svetijo tudi mnogi naši bratje in sestre v redovnih poklicih, škofje, duhovniki in laiki, **ki živijo preprosto in skromno, da bi bili bogati v Bogu.** Če smo v Bogu, smo manj pri stvareh, če pa je srce prenapolnjeno s stvarmi tega sveta, je v njem manj prostora za Boga in za uboge, h katerim nas Gospod pošilja. Jezus se je izenačil z vsakim človekom. »Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili«. (Mt 25,40). Bog je resda navzoč v vsakem človeku, a prav posebej nas nagovarja v ubogih, bolnih in trpečih. Zadnji razlog, da smo odprti, usmiljeni, dobri in velikodušni do ubogih, je ljubezen. Čeprav se ljubezen zaveda lastne krhkosti in nemoči, se odpravi na pot k človeku v zaupanju na Božjo pomoč in podporo.

Bratje in sestre! Pogumno in goreče odgovorimo na klic, naj se soočamo z ubogimi tako, **da zaupamo v Božjo previdnost, ki nas poziva k bratski ljubezni, k ponižnemu in velikodušnemu služenju ter k pravičnosti in usmiljenju do ubogih.**

V edinosti s svetim očetom Frančiškom kličemo na vas Božji blagoslov.

Vaši škofje

Biti uboga Cerkev za uboge!

Kaj pomeni, biti uboga Cerkev za uboge?

Najprej preprosto začeti živeti za druge, ne le zase. Nehati se vrteti le okrog sebe in okrog lastne koristi, ki jo zavijamo v lažne podobe ljubezni. Živeti za drugega, pomeni najprej, videti drugega in odgovoriti na njegovo stisko.

Biti uboga Cerkev za uboge, pa zahteva še korak več. Pomeni, srečati Jezusa, ki je v zvestobi resnici in iz ljubezni do nas sprejel uboštvo obsojenega, zaničevanega, preziranega,

zasmehovanega, nemočnega, da bi po njegovem uboštvu postali bolj sočutni do drugega, da bi videli drugega in v njem odkrili Boga. Naj bo to naš post.

Ne skrbite za svoje življenje, pravi Jezus v evangeliju. Kako težko se je odpovedati dobremu imenu, pomembnosti, miru in ugodju itd. Naj bo post vsaj poskus, da se odpovemo skrbi za bogastvo in začnemo umevati v čem je uboštvo.

Tvegajte izgubiti dobro ime, ko se boste postavili za resnico ali za nekoga, ki ga vsi blatijo. Tvegajte izgubiti svojo pomembnost, ko se boste skušali približati tistemu, ki se mu vsi izogibajo. Tvegajte izgubiti svoj mir in lagodje, ko se boste angažirali za nek odnos, se umazali s položajem tistega, ki so ga označili za dežurnega krivca, lenuha, prevaranta, ipd.

Ti ubogi niso daleč od vas. Takšen ubog je vaš brat ali sestra v vaši družini, takšen ubog je vaš sozakonec, takšen ubog je marsikdo, ki ga dobro poznate. Namesto obsojanja in oddaljevanja, naj v postu stopi med nas sočutje in odločen boj za resnico, resnico v ljubezni.

Gradimo torej po povabilu papeža in naših škofov ubogo Cerkev za uboge.